

Nr 159

Utlåtande i anledning av väckt motion om besiktningen av hästar, som uttagas enligt militära uttagningsförordningen.

(1:a avd.)

I en inom andra kammaren av herrar *Eliasson* i Sundborn och *Gustafsson* i Kårby väckt motion (II: 609) har hemställts, att riksdagen måtte i skrivelse till Kungl. Maj:t hemställa om skyndsamt prövning av frågan om sådan ändring av den militära uttagningsförordningen att besiktning av hästar sker hos vederbörande hästägare med anlitande av distriktsveterinärerna.

Beträffande de skäl, motionärerna anfört till stöd för sitt yrkande, hänvisas till motionen.

Över motionen ha, efter därom i vederbörlig ordning gjord framställning, yttranden avgivits av *arméintendenturförvaltningen* och *veterinärstyrelsen* (Bilaga A och B).

Utskottet. Den främsta orsaken till kritiken mot det nuvarande förfarandet vid besiktning av hästar, som uttagas enligt militära uttagningsförordningen, synes vara, att hästägarna icke erhålla ersättning för den förlust av arbetstid, som de få vidkännas vid uppvisning av sina hästar på besiktningplatserna. Enligt bestämmelser, fastställda av 1959 års riksdag, skola dessa platser i regel ej ligga på större avstånd än fem kilometer från hästägarens hemvist. Om avståndet överstiger fem kilometer, är hästägaren berättigad till ersättning av statsmedel med för närvarande 30 öre per kilometer.

Yrkanden om ytterligare ersättning till hästägare för uppvisande av häst, alternativt att ifrågavarande besiktning skall ske hos vederbörande hästägare, ha avvisats av bl. a. 1959 och 1960 års riksdagar. Även vid innevarande års riksdag har denna fråga varit föremål för prövning. Såsom framgår av årets statsverksproposition, bilaga 6, punkt 52, avstyrkte departementschefen en av arméintendenturförvaltningen år 1961 gjord framställning om dylik ersättning ävensom ett under ärendets remissbehandling framkommet förslag innebärande, att hästbesiktning skulle ske hos vederbörande hästägare. I sistnämnda avseende framhöll departementschefen att sådana besiktningar skulle bli mycket tidskrävande och därigenom kostsamma. I sitt av riksdagen godkända utlåtande nr 4, punkt 46, anslöt utskottet sig till vad departementschefen anfört. Till det motionsvis gjorda yrkandet om prövning av

frågan om besiktning av hästar med anlitan­de av distriktsveterinär skulle utskottet framdeles under riksdagen återkomma.

I arméintendenturförvaltningens föreliggande yttrande i sistnämnda fråga framhålls att besiktning genom distriktsveterinärerna är såväl av kostnadsskäl som ur organisatoriska synpunkter förenad med så allvarliga olägenheter, att förslaget icke bör realiseras. Veterinärstyrelsen har ansett, att hinder från administrativ eller veterinärmedicinsk synpunkt icke torde möta att anförtro besiktningen åt distriktsveterinärerna. Enligt styrelsens mening är det dock icke uteslutet, att ett system med ianspråktagande av distriktsveterinär icke blir billigare för statsverket än nuvarande system, även om hästägarnas krav på höjd och utökad ersättning skulle tillmötesgå.

Med hänsyn till det anförda och under erinran om den ställning årets riksdag tagit till frågorna om ytterligare ersättning till hästägare och plats för hästbesiktning finner utskottet sig böra avstyrka motionen.

Utskottet hemställer,

att motionen II: 609 icke må till någon riksdagens åtgärd föranleda.

Stockholm den 6 november 1962

På statsutskottets vägnar:

ERNST V. STAXÄNG

Närvarande: se under utlåtandet nr 160.

Bilaga A

Till riksdagens statsutskott

Jämlikt nådig remiss av den 23/5 1962 har arméintendenturförvaltningen beretts tillfälle att till Riksdagens statsutskott avgiva utlåtande över en i riksdagens andra kammare av herrar Eliasson i Sundborn och Gustafsson i Kårby väckt motion (II: 609) angående besiktning av hästar, som uttagas enligt militära uttagningsförfordningen.

Förvaltningen har år 1956 i enahanda ärenden avgivit remissutlåtande i anledning av då väckta motioner I: 59, II: 85, vari yrkades, att riksdagen måtte i skrivelse till Kungl. Maj:t hemställa, att besiktning av hästar, som i fred uttagas för krigsmaktens behov, skall ske hos vederbörande hästägare eller att vederbörande hästägare beredes skäligen ersättning, då häst uppvisas vid besiktningsmöte.

I remissvar av den 28/9 1956 har förvaltningen lämnat en redogörelse för tillämpningen av gällande organisation och erfarenheterna från de gångna 15 åren av systemets funktion och därvid funnit det tillfredsställande ur administrativ- och krigsberedskapssynpunkt. Förvaltningen framhåller emellertid, att ett missnöje framträtt hos hästägarna över de gällande ersättningsbestämmelserna och föreslagit att en ändring av dessa måtte vidtagas i avsikt att för hästägarna skapa gynnsammare betingelser för dem åliggande skyldighet att framvisa häst för besiktning.

De två alternativa förslagen i detta syfte, som enligt motionerna voro framkomliga, skulle vara antingen att alla hästbesiktningar måtte ske hos vederbörande hästägare eller, att om detta system icke befunnits möjligt genomföra, hästägarna erhåller skäligen ersättning för förlorad arbetstid samt transportkostnader. Beträffande det första alternativet, — hästarnas besiktning på hemgården genom distriktsveterinärens försorg — framhöll förvaltningen redan vid tillkomsten av gällande system bl. a., att alla veterinärer icke voro lämpade såsom hästbesiktningsmän. Sålunda anfördes i »Betänkande ang revision av gällande rekvisitionslagstiftning» att »förordnande att vara hästbesiktningsman bör endast meddelas veterinär, som är särskilt kvalificerad på hithörande områden». Det framhölls även att de praktiserande veterinärerna i allt mindre grad syssla med hästar på grund av häststammens fortgående reduktion och att därigenom icke alla distriktsveterinärer kunde betecknas såsom kvalificerade för uppdraget. Ett utnyttjande av distriktsveterinärerna skulle även medföra avsevärda olägenheter ur administrativ och organisatorisk synpunkt. Slutligen skulle det vara en uppenbar nackdel för båda parterna om kommunernas hästuttagningsnämnder, som enligt gällande system skola närvara vid besiktningen och den preliminära uttagningen, skulle utgå. En approximativ beräkning av kostnaderna enligt föreslagna principen gav vid handen att ett utnyttjande av distriktsveterinärer för besiktning skulle dra en årlig total kostnad av ca 200 000 kr. Den dåvarande kostnaden för hästuttagning uppgick till ca 78 000 kr.

Beträffande det andra alternativet, att bereda hästägarna ersättning för framvisande av häst å besiktningsplats, framräknade förvaltningen, att med dåvarande omfattning av uttagningen och då gällande normer för inställelse — upp till 10 km till besiktningsplats — skulle på basis av gällande lantarbetaravtal ersättning till hästägarna komma att medföra en kostnadsökning för statsverket på i runt tal 185 000 kr. årligen.

Som ett ytterligare alternativ föreslog förvaltningen, att de särskilt förordnade besiktningsmännen skulle i närvaro av en reducerad hästuttagningsnämnd utföra besiktningen å »hemgården».

Sammanfattningsvis har förvaltningen i detta sitt remissyttrande anført: att besiktning genom distriktsveterinärerna av såväl kostnadsskäl som ur organisatoriska synpunkter vore förenat med så allvarliga olägenheter, att alternativet icke borde ifrågakomma, att alternativet med ersättning till hästägare för hästs förande till besiktningsplats med hänsyn till den avsevärda kostnadsökningen för statsverket ej kunde förordas samt att alternativet att med särskilt förordnade hästbesiktningsmän låta utföra hästbesiktning å hemgården kunde försöksvis prövas, dock att konsekvenserna av besiktningsutförande enligt detta tillvägagångssätt icke helt kunde överblickas. Det sistnämnda alternativet föreslogs prövas inom några hästbesiktningsområden i olika delar av landet.

Vid utskottets behandling anförde Statsutskottet i sitt utlåtande följande: »Utskottet vill erinra om, att det nuvarande systemet för uttagning i fred av hästar för krigsmaktens behov har tillämpats sedan femton år. I såväl de föreliggande motionerna som remissyttrandena framhålles, att detta system icke i alla avseenden är tillfredsställande och att behov av ändrade bestämmelser föreligger. Utskottet kan ansluta sig härtill. Sålunda är det enligt utskottets mening önskvärt, att de med uttagningsförfarandet nu förenade olägenheterna för hästägarna ävensom kostnaderna i samband med uppvisandet av häst för uttagningsbesiktning i möjligaste mån begränsas. Det synes utskottet därför böra undersökas, huruvida icke ett förenklat och mindre tidsödande besiktnings sätt skulle kunna införas. Ett ytterligare motiv för en sådan undersökning är, förutom den pågående driftrationaliseringen inom jordbruket och vissa delar av skogsbruket, att den fortgående motoriseringen inom krigsmakten medför en avsevärd begränsning av krigsmaktens behov av hästar.» Med hänsyn till vad sålunda anförts förutsatte utskottet, att Kungl. Maj:t, på sätt Kungl. Maj:t finner lämpligt, i av utskottet angivet syfte låter verkställa översyn av den militära uttagningsförfordningen, och hemställde att riksdagen måtte i anledning av motionerna I: 59 och II: 85, i skrivelse till Kungl. Maj:t giva tillkänna vad utskottet anført.

Riksdagen beslöt i enlighet med utskottets hemställan.

I Kungl. brev den 8/2 1957 uppdrogs åt arméintendenturförvaltningen inkomma med förslag till åtgärder för efterkommande av riksdagens beslut.

Arméintendenturförvaltningen lät i anledning härav under år 1957 anordna försök med ett besiktningsförfarande, där särskilt förordnade hästbesiktningsmän i närvaro av en reducerad uttagningsnämnd verkställde besiktning å »hemgården». Besiktning enligt detta system utfördes inom Hallands, Örebro och Västernorrlands län. Underdånig rapport angående dessa försök jämte förslag till ändrat besiktningsförfarande ingavs av förvaltningen den 19/6 1958. I rapporten anfördes bl. a. att av försöken framkommit:

a) Avlägset belägna gårdar hava ofta ofarbara eller dåliga tillfartsvägar, som försvårat besiktnings genomförande enligt fastställda resplaner.

b) I flera fall har hästarna icke hållits hemma på gården och varit tillgängliga för omedelbar besiktning utan besiktningen har måst ske ute i beteshage eller på åkerfält, vilket även förryckt den uppgjorda resplanen. I flera fall har ingen varit hemma, som kunnat visa upp hästen, detta trots kallelse med meddelande om dag och tid för besiktningen. I stort antal fall har icke sådan person funnits hemma som kunnat framtaga och uppvisa hästen.

c) Tiden för besiktning inom ett visst område har i jämförelse med hittills gällande system väsentligt ökat; antalet besiktigade hästar per dag

uppgår endast till en tredjedel av det antal, som kan medhinnas enligt nu gällande system. Kostnaderna per besiktigad häst har uppgått till mellan 2 å 2 1/2 gånger kostnaderna vid besiktning å särskilda besiktningsplatser.

d) Hästägarna ha vid förfrågan uttalat tillfredsställelse med systemet.

Under hänvisning till vad som anförts var förvaltningen av den uppfattningen att systemet med besök hos varje hästägare *icke* vore lämpligt.»

Förvaltningen föreslog i anledning härav och i insikt om motionärernas och hästägarnas berättigade synpunkter på att söka göra hästbesiktningarna mindre betungande, *att* antalet besiktningsplatser skulle utökas betydligt, så att hästägarna erhöles en mycket kort vägsträcka att tillryggalägga till besiktningsplatserna — högst 5 km —, *att* besiktningen skulle utföras såsom tidigare av särskilt förordnad hästbesiktningsman i närvaro av hästuttagningsnämnden dock att denna reduceras till ordf. och den ledamot, som bäst känner till förhållandena inom den del av kommunen, där besiktningen äger rum samt *att* ersättning bör utgå till varje hästägare med 10 kr. per häst. Ersättningsbeloppen framräknades efter gällande lantarbetaravtal och med hänsyn till beräknad genomsnittlig tid för inställelse. Ersättning för transportkostnad syntes däremot ej böra ifrågakomma på grund av att avståndet till besiktningsplatsen maximeras till 5 km.

Arméintendenturförvaltningens förslag föranledde år 1959 ändring av militär uttagningsförordning (SFS 144/1959) bl. a. så tillvida, att 47 och 48 §§ erhöles följande ändrade lydelse:

§ 47. Med ledning — — — vållas hästägarna.

Plats för besiktning bestämmes så att avståndet från vederbörande hästägares hemvist till besiktningsplatsen i regel ej överstiger fem kilometer. Överstiger avståndet från hemvist till besiktningsplatsen fem kilometer, är hästägaren berättigad till ersättning av statsmedel enligt grunder som fastställas av Kungl. Maj:t efter förslag av hästuttagningsmyndigheten.

Vad i — — — andra stycket.

Hästuttagningsmyndigheten upprättar — — — ägare (hästförteckning).

§ 48. Besiktning förrättas i närvaro av två ledamöter i vederbörlig uttagningsnämnd, nämligen ordföranden eller, vid förfall för denne, vice ordföranden samt en av nämnden utsedd ledamot, som är väl förtrogen med hästbeståndet i den del av kommunen, där besiktningsplatsen är belägen.

Det åligger — — — den tredskande.

I syfte att snarast effektuera dessa ändringar har arméintendenturförvaltningen tillskrivit uttagningsnämnderna och anmodat dessa att tillse, att besiktningsplatserna framgent förläggas så, att om möjligt i intet fall hästägares inställelse till besiktning kommer att överstiga 5 km. Detta har medfört att, i trakter där gårdarna ligga glest, i mångt fall besiktningen blivit förlagd till hemgården eller dess omedelbara närhet.

En jämförelse mellan antalet besiktningsplatser och antalet hästar kallade till dessa platser åren 1959 och 1962 visar en icke oväsentlig ökning av antalet besiktningsplatser medan antalet hästar per besiktningsplats nedgått. Det är härvid att märka, att totalantalet hästar i berörda län under tiden minskat med 15 till 30 %.

Län	Antal besiktningsplatser		Antal hästar per besiktningsplats	
	1959	1962	1959	1962
B	368	404	7,5	5,7
D	191	210	5,2	3,4
P	249	251	4,0	3,1

I 87, 42 och 43 fall inom respektive län B, D och P uppvisades endast en häst å besiktningsplats med andra ord besiktningen ägde rum å hemgården eller dess omedelbara närhet.

Det är angeläget, att i detta sammanhang påpeka, att det är en väsentlig skillnad i effektiviteten mellan å ena sidan denna »besiktningsplatsprincip» och tidigare föreslagna och 1957 prövade besiktning å hemgården. I förra fallet anges ett bestämt klockslag för besiktningen och inställelsen har så gott som genomgående varit punktlig. I senare 1957 prövade förfarandet måste anges en tidrymd på ett par timmar, varunder hästågaren anmodades hålla hästen tillgänglig för besiktning. Erfarenheterna från de utförda försöken med detta system och dess olägenheter ha tidigare ovan redovisats.

Vid 1960 års riksdag togs åter »hästbesiktningsfrågan» upp i form av motioner, i andra kammaren av herr Johansson i Gränö m. fl. (II: 276) samt i första kammaren av herr Svanström (I: 230) utmynnande i en hemställan, att besiktning av hästar, som i fredstid uttages för krigsmaktens behov, skall äga rum hos vederbörande hästågare eller att vederbörande hästågare beredes skäligen ersättning, då häst uppvisas vid s. k. besiktningsmöte.

Enligt statsutskottets då uttalade mening hade icke några sådana omständigheter tillkommit, sedan frågan senast prövades av Kungl. Maj:t och förelades 1959 års riksdag, att utskottet ansett sig berett tillstyrka yrkandet i motionen.

Utskottet (utlåtande nr 162 år 1960) hemställde, att motionen icke måtte föranleda någon riksdagens åtgärd och riksdagen beslöt i enlighet härmed.

I underdånig skrivelse den 10/3 1961 har arméintendenturförvaltningen hemställt, att frågan om ersättning till hästågare för uppvisande av häst måtte upptagas till förnyad prövning. Anledningarna härtill var dels att, trots de åtgärder, som vidtagits 1959 i form av ändring av militära uttagningsförfordningen, det alltjämt rådde en viss irritation och missnöje bland hästågarna, dels att förvaltningen ej kunde finna skäligen att en begränsad del av den hästågande allmänheten skulle få vidkännas kostnader för hästuppvisning vid uttagning samt slutligen att statsverket vid ett utbetalande av en skäligen ersättning till hästågarna ej skulle behöva vidkännas en kostnadsökning mer än högst 50 000 kronor årligen, då uttagningsverksamheten betydligt minskat i omfattning.

Av motionärerna i årets riksdag föreslaget system med besiktning hos hästågarna genom distriktsveterinärens medverkan finner förvaltningen på grund av tidigare redovisade skäl ej kunna förorda. Detta så mycket mer som uttagningsbehovet nu reducerats samtidigt som kravet på ett enhetligt och ur militär användningssynpunkt sakligt bedömande av hästmaterialet än mer accentuerats. Det vill slutligen samtidigt synas ostridigt att näringslivets intressen och den enskildes behov alltjämt bör bevakas i förefintliga hästuttagningsnämnder.

Arméintendenturförvaltningen får på grund härav *dels* förorda ett bibehållande i princip av det tillämpade hästuttagningsförfarandet *dels* ock förorda, att en skäligen ersättning måtte utbetalas av statsmedel till ägare av uppvisad häst för åsamkad förlust av arbetsinkomst. Totalt torde ersättningsbeloppet böra uppskattas till högst 40 000—50 000 kr. per år, därest rätt till ersättning endast tillkommer hästågare, vilken måste lämna hemvistet för uppvisande av häst.

Ersättningens storlek är härvid beräknad på sätt som arméintendenturförvaltningen i tidigare underdånig framställning redovisat.

S. LEIJONHUFVUD

F. D. DIURLIN

Gösta Ganting

Bilaga B

Till riksdagens statsutskott

Den 23 maj 1962 har Kungl. Maj:t anbefallt Veterinärstyrelsen att till Riksdagens Statsutskott inkomma med utlåtande över motion II: 609 angående besiktning av hästar, som uttages enligt militära uttagningsförelordningen. Till åtydnad härav får styrelsen anföra följande.

Nuvarande system för besiktningen, vid vilket denna förrättas av särskilt förelordnad hästbesiktningsman i närvaro av två ledamöter i vederbörlig uttagningsnämnd, finner motionärerna föråldrat och irrationellt.

Den främsta orsaken till kritiken synes vara att hästägarna icke erhålla någon ersättning för den förlust av arbetstid, de får vidkännas då de har att på bestämd tid uppvisa sina hästar på fastställda besiktningsplatser, vilka numera regelmässigt ej skall ligga på längre avstånd än fem kilometer från hästägarens hemvist. Om avståndet överstiger fem kilometer kan hästägaren erhålla viss mindre ersättning av statsmedel. Sedan yrkanden om ytterligare ersättning avvisats vid skilda tillfällen önskar nu motionärerna att besiktningen skall ske hos hästägarna med anlåtande av distriktsveterinärorganisationen.

Nuvarande ordning med reducerad uttagningsnämnd och maximerat avstånd till besiktningsplatsen är endast några år gammal och har enligt vad Veterinärstyrelsen inhämtat medfört betydande förbättring av förhållandena. Bl. a. lär ett relativt stort antal besiktningar redan nu ske hos ägarna. Då hästarna dessutom endast skall uppvisas vart tredje år borde detta i och för sig icke vara någon större fråga. Uppenbarligen åstadkommer den emellertid fortfarande avsevärd irritation på många håll och allt som kan göras för att avlägsna denna bör givetvis ske.

Som skäl mot att anlita distriktsveterinärerna har anförts

att önskad enhetlighet vid uttagningen äventyras vid övergång från ett mycket litet antal (ca 10) besiktningsmän till närmare 300,

att icke alla distriktsveterinärer a priori är lämpade som hästbesiktningsmän,

att distriktsveterinärerna på grund av reduktion av häststammen allt mindre sysslar med hästar, samt

att besiktning hos djurägarna blir allt för kostsam.

I önskemålen om enhetlig bedömning vid uttagning av hästar för militärt bruk kan Veterinärstyrelsen instämma. Dessa önskemål torde emellertid i tillräcklig grad kunna tillgodoses även vid användande av distriktsveterinärer genom utarbetande av detaljerade instruktioner för bedömningen, eventuellt kompletterade med av arméintendenturförvaltningen anordnade, för distriktsveterinärerna i ett eller flera län gemensamma praktiska demonstrationer.

Nyssnämnda åtgärder skulle avsevärt motverka den befarade mindre »lämpligheten» hos några distriktsveterinärer och likaledes minska tyngden i invändningen att de praktiserande veterinärerna allt mindre sysslar med hästar.

Sistnämnda faktum är visserligen ostridigt men det finns dock enligt Veterinärstyrelsens mening ingen som helst anledning antaga annat än att en distriktsveterinär, efter genomgången veterinärutbildning, efter utbildning och tjänstgöring som värnpliktig veterinär samt efter att ha vunnit erfarenhet under den ca 7 års veterinära verksamhet, varav flera år som tf. di-

striktsveterinär, vilka erfordras för erhållande av ordinarie distriktsveterinärtjänst, besitter sådana kunskaper om hästar, att han med ovan nämnda ytterligare instruktion skulle kunna fylla uppställda krav.

Invändningen att besiktning hos hästägaren blir för kostsam torde finna stöd hos arméintendenturförvaltningen, som 1957 inom vissa län försöksvis anordnat sådana besiktning. Kostnadsökningen lär ha varit väsentlig men det bör påpekas, att besiktningen då utfördes av särskilt förordnade besiktningsmän och i närvaro av två ledamöter av uttagningsnämnden. Erfarenheterna från detta försök ledde sedermera till införandet av nuvarande ordning.

Enligt motionärernas förslag skulle besiktningen företagas av distriktsveterinärerna i samband med övriga tjänsteresor. Detta skulle uppenbarligen göra det omöjligt för medlemmar av hästuttagningsnämnden att närvara och förrättningen (besiktning jämte placering i värdeklass) alltså utföras av distriktsveterinären ensam.

Den kanske främsta anledningen till att två medlemmar av uttagningsnämnden, ordföranden eller vice ordföranden samt en lokal representant, ansetts böra närvara uppgives ha varit önskan att få såväl näringslivets som enskildas intressen bevakade. Veterinärstyrelsen saknar underlag för ett fullständigt bedömande av i vilken omfattning sistnämnda intressen äventyras om uttagningsnämnden ej är representerad vid besiktningen. Styrelsen vill emellertid framhålla, dels att distriktsveterinärernas kännedom om de lokala förhållandena i ovannämnda avseenden oftast är mycket god, dels att nämndens medverkan i övrigt i samband med uttagningen torde böra bibehållas. Här synes böra understrykas att vad Veterinärstyrelsen ovan anfört rörande distriktsveterinär avser ordinarie tjänst innehavare och alltså icke är tillämpligt på vikarier.

Anordningen med distriktsveterinären som ensam besiktningsman förutsätter, som motionärerna föreslår, att besiktningarna får ske under en längre tidsperiod, förslagsvis ett år, och vidare att de kan ske samtidigt med andra besök hos hästägaren. Det är emellertid föga sannolikt att dylika besök verkligen kommer till stånd hos samtliga hästägare under besiktningsåret och omständigheterna vid ett sjukbesök lär ej heller alla gånger vara sådana att både djurägaren och veterinären har tid med hästbesiktningen. Det torde därför bli nödvändigt skapa möjlighet för företagande av särskild tjänsteresa för ändamålet under förslagsvis sista månaden av besiktningsåret, antingen på veterinärens eget initiativ eller på kallelse av ägaren.

Omfattningen av sådana särskilda tjänsteresor är självfallet omöjlig att exakt förutsäga, vilket försvårar beräkningen av kostnaderna. Däremot torde arméintendenturförvaltningen förfoga över eller relativt lätt kunna få fram underlag för beräkning av nuvarande kostnader per besiktigad häst. Vidare bör det vara möjligt att ange fördelningen av ifrågakvarande hästar på de olika veterinärdistrikten. Med ledning av dessa uppgifter och med utgångspunkt från att distriktsveterinärerna synes böra ersättas enligt tjänstetaxan kan kostnadsjämförelser göras. Det är icke uteslutet att det kommer att visa sig att ianspråktagandet av distriktsveterinärerna icke blir billigare än nuvarande system, även om hästägarnas krav på höjd och utökad ersättning skulle tillmötesgå.

Måhända kan en utredning också komma att visa att omfattningen av besiktningarna i något i övrigt arbetstyngt distrikt är sådan att distriktsveterinären icke utan vidare kan belastas med dem. Som regel torde han dock i sådana distrikt erhålla avlastning genom förordnande av s. k. extra veterinär.

Sammanfattningsvis får Veterinärstyrelsen således anföra

att nuvarande system för hästbesiktningen är prövat och bortsett från den påtalade olägenheten för hästägarna uppges fungera väl,

att nämnda olägenhet synes kunna avhjälpas antingen genom utökad ersättning till djurägarna eller genom besiktning enligt motionärernas förslag,

att hinder ur administrativ eller veterinärmedicinsk synpunkt icke torde möta att anförtro besiktningen åt distriktsveterinärerna,

att emellertid bl. a. besiktningsarbetets fördelning på veterinärdistriktet och kostnadsfrågan behöver utredas, samt

att det måhända därefter kan visa sig nödvändigt att som skedde 1957 försöksvis i vissa län pröva ett nytt förfarande.

Med det anförda får alltså Veterinärstyrelsen tillstyrka motionärernas hemställan. Stockholm den 26 september 1962.

STURE LINDSTRÖM

Sune Hydén